

Nekonečné čekání

V ten den foukal příjemný vítr. Po obloze pluly mraky a míhající paprsky slunce mě hřály na tváři. Atmosféra naznačovala, že se pomalu blíží podzim. S tatínkem jsme zrovna sklízeli snopy obilí.

Byl to den jako každý jiný. Nečekal jsem však, co se vše může pokazit. Zapřažení koně zařhtali a jejich ohony se kývaly z jedné strany na druhou, jak se snažily odehnat otravný hmyz. Díval jsem se, jak táta čistí koňské podkovy, abych se něco přiučil. Zatím jsem měl zakázáno používat kosu či podobně ostré nástroje. Ale sbírat snopy jsem uměl na výbornou.

Když táta skončil s čištěním podkov, obrátil se na mě, usmál se a řekl: „Pojď, naskoč si, pojedeme dál na pole, tady je pro dnešek hotovo.“ Rychle jsem k němu přiběhl a vylezl si na vůz. Po několika minutách jízdy jsme zastavili a já se zadíval na panorama našeho krásného kraje. Byla to kouzelná podívaná. Zelenavé louky byly plné lučního kvítí, jehličnaté stromy se tyčily do výšky, měděná střecha kostela vyčnívala nad obzorem a upozorňovala na sebe každého kolemjdoucího. Krávy a ovce se pásly opodál na louce.

Najednou jsem ale zpozoroval černá auta, která k nám míří po silnici. Vypadala strašidelně a nebezpečně. Jakoby z nich vyzařovalo něco špatného. „Tati, kdo to je?“ zeptal jsem se zaujatě. Táta se napjal, rychle se zvedl a slezl z vozu se slovy: „Běž si, Josefe, sednout nahoru, ano? A počkej tam, jasný!“ Už dlouho jsem ho neviděl tak napjatého. Vůbec se mi ta situace nelíbila. Připadalo mi, jako kdyby se zvedl vítr a mraky zakryly všechno teplé světlo, co ze slunce vycházelo.

Dvě černá auta se zastavila kousek před našim vozem a z nich vystoupili přísně vyhlížející muži. Pomalu přistoupili k tátovi a o něčem si začali povídat. Dva muži zabloudili pohledem i na mě, jejich ledově temné oči mi naháněly strach. Jeden z mužů se najednou otočil k autu a šel otevřít zadní dveře. Táta přišel k našemu vozu, vzal opratě a dal mi je do ruky. Políbil mě na čelo a řekl: „Teď to tu budeš muset zvládnout sám, ale neboj se, mockrát jsem ti ukazoval, jak správně vést koně, aby se nesplašili. Pak zavez koně do stájí. Určitě to zvládneš. A řekni mamince, ať se nestrachuje, že se brzy vrátím, ano?“ Pohlídl mě po vlasech, a když už pomalu nastupoval do černého auta, rychle jsem se ozval: „Tati, já se bojím, nenechávej mě tu samotného.“ Táta se ještě otočil a vlídně se usmál a dodal: „To bude dobrý, Josefe, zvládneš to.“ A v doprovodu dvou mužů vlezl do auta. Tráva zašustila pod nápořem kol, a ještě naposledy se na mě přes okno podíval. Pak auta zmizela za loukou. Chvilí jsem jen tak koukal do dálky, byla mi zima a bál jsem se. Teprve řhtání koní mě probralo. Pevně jsem chytil opratě a vydal se s vozem dál. Ten den už nebylo teplo, vítr byl studený a slunce se schovalo za mraky.

Potom, co jsem přijel i s koňmi domů, mamka ještě se zástěrou vyběhla z domu vydešená a ptala se: „Kde je tatínek?“ „Odvezla ho kriminálka, sklízeli jsme snopy obilí jako vždycky, jenže se pak vynořila černá auta, naložili tatínka a odjeli pryč,“ odpověděl jsem. Maminka se na mě se strachem v očích podívala a zavolala bráchu Sašu. Ten rychle přiběhl a zavedl koně do stájí. Všichni jsme se pak sešli u stolu. „Počkejte tu chvíli, musím něco zařídit,“ řekla maminka odhodlaně. Já s bráchou jsme zatím mlčky seděli a snažili se pochopit danou situaci. Nikdo z nás nevěděl, proč tátu odvezli a kdy se nám vrátí domů.

Z předsíně jsem pak zaslechl, jak mamka říká do telefonu: „Musíte mi říct, kde je, prosím.“ Věděl jsem však, že podle jejího tónu hlasu je to beznadějně. Po chvíli se maminka vrátila. Sedla si k nám a utěrku, kterou dosud držela v rukách, položila na stůl. „Tak co? Víš, kde je táta a proč ho odvezli?“ zeptal se Saška nedočkavě. Mamka jen sklonila oči a vyčerpaně si oddychla, pak jen smutně řekla: „Nikdo nic neví, ale řekli mi, že pokud dostanou nějaké informace, hned nám dají vědět.“ Pomalu jsem se zvedl a došel maminku obejmout. „To bude dobrý, určitě se brzy vrátí,“ utěšoval jsem ji. Usmál jsem se na ni a společně s bráchou jsme šli připravit večeři a prostřít. Při večeři nikdo ani nedutal. Úplné ticho. Všichni vypadali jako duchem nepřítomní. Vlastně ani nevím, co jsme jedli.

Po večeři nastala ponurá nálada. A tak jsem si šel k sobě číst. Párkrát jsem z obýváku zaslechl rozhovor maminky se Saškou. Jenže jim nebylo dostatečně rozumět, abych pochopil, o čem se baví. Když slunce zapadlo a nastal večer, šel jsem se vykoupat a ještě v pyžamu jsem si sedl k oknu. Zrovna byly krásně vidět hvězdy a z venku byl slyšet uklidňující cvrkot cvrčků. Klekl jsem si a začal se modlit. Přál jsem si, aby se tatínek vrátil, a všichni jsme byli zase pěkně spolu. Pak už jsem jen zhasnul a šel spát. Moc dobře se mi ale nespalo, pořád jsem myslel na tatínka.

Ráno mě probudily sluneční paprsky, které skrz okno prosvítaly do mého pokoje. Chvíli jsem jen tak ležel na zádech a přemýšlel o včerejšku. Najednou se ale ozval známý hlas. Nemohl jsem tomu ani sám uvěřit. Nedočkavostí jsem vystřelil z postele a rychle seběhl schody dolů. Zastavil jsem se teprve až na začátku chodby. Maminka se na mě s vřelým úsměvem podívala a řekla: „Tatínek se nám vrátil!“